spus, după mulți ani, că Spiru Blănaru a murit de TBC pulmonar. Ca să poată termina o școală, copilul său a trebuit să-și schimbe numele, fiind înfiat de propria străbunică. Abia după 1989, el a început să descopere și să curețe de orice pată numele tatălui său, eroul Spiru Blănaru din Munții Banatului.

Iată câteva dintre ultimele cuvinte scrise unuia dintre tovarășii săi de luptă, un adevărat testament:

*„**În fața primejdiei, noi ne-am adus aminte de Dumnezeu**. Cu toții ne rugăm ca să scăpăm din drăceasca încleștare între bine și rău. Ne-am împăcat cu gândul că va trebui să murim până la urmă. **Îmi este dragă țara noastră, neamul nostru românesc**. Aș dori ca odată să fie liber, mare și unit. Dumnezeu să fie cu el. Dezmembrările de partid să dispară. Poporul român s-a născut creștin. **Avem obligația morală față de copiii noștri să le lăsăm moștenire dreapta credință a strămoșilor noștri și răspunderea față de străbunicii noștri, crescuți în legea creștină.”***

ANUNȚURI

• Zilele următoare se împlinesc 40 de zile de la adormirea surorii noastre **Adriana-Ramona**. Luna aceasta ar fi împlinit 49 de ani. Dar iată că acum numărăm anii de viață veșnică. Dumnezeu să o așeze cu drepții!

• S-a încreștinat al 6-lea nepot al familiei Silvășan. E vorba de **Constantin**, pruncul lui Mihail și al Silviei. Dumnezeu să le dea putere să-i crească în credință pe toți cei trei copii ai lor!

ȘTIRI

• Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul a sfințit duminica trecută piatra de temelie pentru **viitoarea biserică** din localitatea arădeană **Sânpaul**. Lăcașul de cult va avea ca ocrotitori pe toți sfinții români.

• **Primul monument comemorativ al Rezistenței anticomuniste din Bucovina** a fost inaugurat joi la Vicovu de Jos, jud. Suceava. Este amplasat pe locul unde a fost împușcat Lt. Vladimir Macoveiciuc, conducătorul celui mai important grup de Rezistență anticomunistă din Bucovina. Memorialul a fost inspirat de o cruce de la biserica ștefaniană Pătrăuți și realizat în atelierul Mănăstirii Putna. (*basilica.ro*)

• **Lucruri personale ale Sf. Luca al Crimeii au fost scoase la licitație** joi, 8 iulie. Este vorba de peste 80 de obiecte, incluzând manuscrise, fotografii, veșminte și alte lucruri personale, care au fost licitate la Moscova timp de peste trei ore, suma totală depășind 1.000.000 de dolari americani. Cel mai scump a fost manuscrisul „Schiță de eseu teologic-politic", care a fost cumpărat cu aproape 140.000 dolari. (*orthochristian.com*)

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

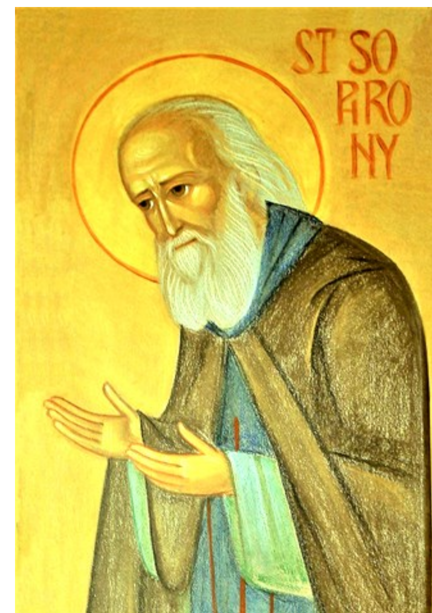
MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

Grija noastră cea dintâi- PĂSTRAREA DUHULUI SFÂNT

Cuvânt al Sf. Sofronie de la Essex (†11 iulie 1993)

Într-o zi, un pelerin aflat în Muntele Athos a pus această întrebare mai multor stareți: Ce este cel mai important în viața noastră? De fiecare dată i s-a răspuns: Dragostea divină: să iubim pe Dumnezeu și pe aproapele nostru. El a spus: N-am dragoste nici pentru rugăciune, nici pentru Dumnezeu, nici pentru semeni. Ce să fac? Apoi, în sinea lui, a hotărât: **Voi trăi în așa fel ca și cum aș avea această dragoste**. Treizeci de ani mai târziu, Duhul Sfânt i-a dăruit darul iubirii.

În mod inevitabil, vor fi ore, săptămâni, ani în șir, în care **vom trăi fără să simțim lucrarea Duhului Sfânt în noi**. Sunt perioade importante în care ni se oferă **prilejul să ne mărturisim statornicia dragostei noastre pentru Hristos**. Chiar dacă nu percepem lucrarea harului, trebuie să trăim ca și cum Duhul Sfânt ar fi în noi. Stareţul Siluan gândea că dacă păzim cu fidelitate poruncile lui Dumnezeu, va veni timpul când harul se va face cunoscut și va rămâne mereu în noi. Este inutil să ne grăbim. Unii părinți de la Muntele Athos n-au primit harul și nu l-au cunoscut pe Dumnezeu decât abia după patruzeci de ani de nevoințe și, uneori chiar mai mult, tocmai înaintea sfârșitului lor.

La început harul ne învață, provoacă în noi stări asemănătoare cu duhul poruncilor Evangheliei. Totul este ușor. Întotdeauna cu noi, Duhul Sfânt ne face să fim binevoitori față de semeni. Este o atitudine normală, naturală. Dar această stare nu durează mult. Într-o zi, pe nesimțite, harul ne va părăsi sub această formă tangibilă. Începe o a doua perioadă dificilă cu această întrebare: **Cum să trăim fără har? Trebuie să continuăm să acționăm ca și cum Duhul Sfânt ar fi cu noi**, să încercăm să păstrăm aceeași stare sufletească în care, prin har, am dobândit anumite atitudini față de fratele și de sora noastră. Trebuie să ne silim. Același lucru este cu rugăciunea. La început, este ca o stare naturală. Ne rugăm cu ușurință; rugăciunea țâșnește din inimă. Când Duhul Sfânt ne părăsește, trebuie să ne silim să ne rugăm ca înainte, când aveam harul: din toată ființa, din toată inima, cu toată mintea și chiar cu tot trupul nostru.

SF. NICODIM AGHIORITUL (†14 iulie 1809)

Când voim a lua vreo hotărâre cugetăm numai la frumusețea și puterea faptei bune care atrage voința noastră oricât de slabă și incapabilă ar fi. Dar apoi, când întâmpinăm o piedică în realizarea virtuții, voința slăbește și dă înapoi, deci hotărârile noastre rămân nerealizate. De aceea **obișnuiește-te a iubi mai mult greutățile ce duc la dobândirea virtuții decât virtuțile înseși**. Voința ta să fie hrănită totdeauna de aceste dificultăți, uneori cu puțin, alteori cu mult, dacă vrei să câștigi faptele bune. Fii încredințat că te vei birui și pe tine și pe vrăjmași cu atât mai eroic cu cât vei îmbrățișa și vei iubi mai mult greutățile. (*din cartea „Războiul nevăzut”*)

Trebuie să păstrăm, în același timp, **un elan foarte puternic spre Dumnezeu** și **conștiința insuficienței și sărăciei noastre**. Dacă suntem mulțumiți de noi înșine, rugăciunea încetează să fie ceea ce ar trebuie să fie: erupția unui vulcan.

Nu încetați, în fiecare zi, să-L rugați pe Dumnezeu să vă dăruiască Duhul Sfânt, harul pentru a împlini și a ne însuși poruncile lui Hristos, până ce ele devin a doua natură. Unii se roagă cu gândul, cu mintea. Or, **nu poate exista rugăciune acolo unde nu e participarea inimii.** În rugăciune, inima și mintea sunt, în mod indisolubil, unite. Rugați-vă în camera voastră. Unii vor putea să se scoale cu o oră mai devreme, alții cu o jumătate de oră, alții cu un sfert de oră sau zece minute. Asta depinde de puterile fiecăruia. Dar trebuie s-o faceți. Astfel, inima și mintea voastră se vor obișnui să trăiască mereu și pretutindeni cu rugăciunea. Când rostiți rugăciunea lui Iisus, împiedicați orice alt gând să vă atace. Rugați-vă seara, dimineața și în celelalte clipe ale vieții voastre de zi cu zi. Rugați-vă pentru alții. Numai prin unitate în Duhul Sfânt veți fi capabili să lucrați mântuirea voastră. Rugați-vă pentru semenii voștri și cereți lui Dumnezeu să vă binecuvânteze prin rugăciunile lor.

Într-o societate, unde fiecare se imaginează fiind primul, nimeni nu progresează. În schimb, dacă se consideră întotdeauna ultimul, întâlnirea cu aproapele devine de fiecare dată prilejul unui folos și al unui spor duhovnicesc. Astfel, e preferabil să fii ultimul. **Dacă sunt primul, e o plictiseală groaznică**. Dacă sunt ultimul, e o bucurie continuă, pentru că învăț mereu ceva util. Să ne smerim continuu: iată lucrarea noastră! Domnul a spus: Cel ce se smerește se va înălța. Doar Dumnezeu singur poate să înalțe.

Doar printr-o experiență îndelungată, ce poate dura luni și ani, putem dobândi, încetul cu încetul, o atitudine creștinească în rugăciune. **Să păstrăm această trezvie, care menține trupul într-o tensiune permanentă.** Datorită acestei tensiuni, chiar dormind putem păstra în minte scopul vieții noastre. Rugăciunea poate să pătrundă până în ceea ce psihologii numesc subconștient. Un adevărat ascet se cercetează pe sine mereu, chiar și în somn. Dacă mintea sa este invadată de gânduri urâte, el se scoală și se roagă. Astfel, puțin câte puțin, conștiința va lumina tot ceea ce facem zilnic.

Fiți nebuni, nebuni precum adevărații asceți! De ce nebuni? Pentru că **a fi creștin înseamnă a trăi pe două planuri în același timp: în prezent și în veșnicie**. Nu lăsați ca lucrurile acestei lumi să vă împrăștie mintea. Concentrați-vă toată atenția, dedicați-vă toată puterea unei vieți care să corespundă duhului poruncilor Evangheliei. Nu uitați aceste cuvinte. Dumnezeu v-a dat timp pentru a lucra la mântuirea voastră veșnică. Nu-l irosiți!

RUGĂCIUNE DE POCĂINȚĂ

Vasile Militaru

Sufletul din mine plin e de păcate
Și mereu colindă căi întunecate...
Însetat de viață, fără nicio pace,
El mereu pe voia diavolilor face;

Zilele trăindu-și una câte una,
Tot mai rob îl are pizma și minciuna,
Pe nedrept își face tot mai multă parte
De atâtea bunuri și plăceri deșarte.

Ca albina-n goană veșnic după miere,
Sufletu-mi aleargă după tot ce piere:
Patimile toate ca o apă-l fură,
Și-i trufaș, de moarte, și e plin de ură...

Mă cutremur, Doamne, si mă-neacă plânsul,
Când mă văd ca pomul fără roade-ntrânsul,
Ale cărui ramuri de omizi sunt pline,
Cum e plin de rele sufletul din mine!...

Suflete nebune, oare ce vei face,
Când de trupul șubred mi-te vei desface:
Când la judecată, nu vei putea duce
Nici-o floare Celui răstignit pe cruce?...

de preț, ai putea oare să eziți, să cazi în viclenie, în calcule și în amânarea deciziei, în speranța că altcineva va ridica arma, ca să te apere? Oare, nu Însuși Dumnezeu ți-a dat forța și curajul să lupți? Noi trebuie să atacăm răul acolo unde este mai puternic și cel mai puternic este în forța lui Hitler."

Numele organizației a fost sugerat de Alexander, inspirat de un citat din „Frații Karamazov" de Dostoievski, autorul său preferat. Este vorba de momentul descrierii întoarcerii lui Hristos pe pământ pentru a învia o fetiță din morți: „fetița se ridică din sicriu și privește împrejur, zâmbind cu ochii larg deschiși, nedumeriți și ținând în mână un buchet de trandafiri albi". Atunci, Marele Inchizitor L-a recunoscut și arestat pe Hristos, urmând, apoi, faimosul monolog...

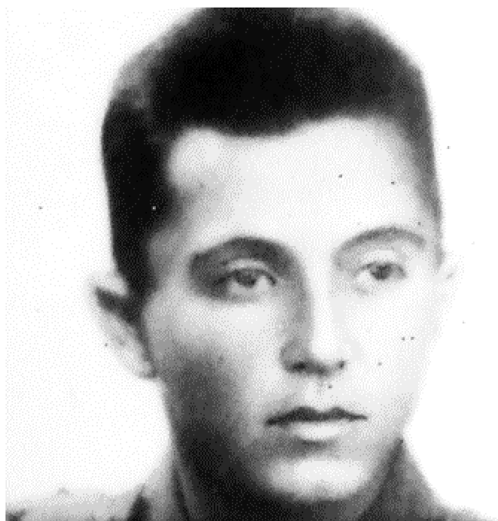
Din mișcare făceau parte studenți ai Facultății de Medicină de la Universitatea din München, dintre care unii erau, în același timp, înrolați și în armată. După bătălia de la Stalingrad, și-au extins și mai mult activitățile, răspândind manifeste din mână în mână și afișând pe ziduri sloganuri împotriva lui Hitler. Organizația, aflată de luni de zile în vizorul Gestapo-ului, a reușit să fie desființată pe 18 februarie 1943, când Alexander și prietenii săi au fost arestați și apoi condamnați la moarte.

Într-o scrisoare datată 18 mai 1943 le scria părinților, din închisoare: *„De curând, am citit ceva într-o carte foarte bună și cu multe semnificații, care vi se potrivește vouă tuturor: «**cu cât este mai mare tragedia vieții, cu atât mai puternică trebuie să fie credința noastră și cu cât părem mai condamnați, cu o atât mai mare încredere trebuie să ne lăsăm sufletele noastre în mâinile lui Dumnezeu-Tatăl**». Iar avva Teodor din Bizanț [Teodor Studitul] scria: «din acest motiv am mulțumit lui Dumnezeu pentru încercările mele, și m-am lăsat cu totul în voia neștiută a Proniei Sale»".*

În ultima scrisoare pe care le-a adresat-o, înainte de ghilotină, tatălui său și mamei sale vitrege, le face acest îndemn: *„Astăzi cu voia lui Dumnezeu, viața mea pământească se va termina, urmând să mă mut la o altă viață care niciodată nu se va termina și unde toți ne vom întâlni... Această lovitură va fi, din păcate, mai grea pentru voi, decât pentru mine, pentru că eu plec cu convingerea că am slujit Adevărului. Acest lucru mă lasă cu conștiința liniștită, în ciuda faptului că momentul morții este aproape... Peste câteva ore voi fi la o viață mai bună, aproape de mama mea, dar nici pe voi nu vă voi uita. Îl voi ruga pe Dumnezeu să vă dăruiască liniște și pace. O să vă aștept! Și **mai presus de toate, un singur lucru să-l păziți în inimile voastre: Niciodată să nu-L uitați pe Dumnezeu!"***

Alexander a plecat la Domnul în 13 iulie 1943, fiindu-i tăiat capul.

Să avem rugăciunile lui!

Eroii din Munții Banatului

SPIRU BLĂNARU

„Avem obligația morală față de copiii noștri să le lăsăm moștenire dreapta credință."

Acum 72 de ani a fost executat la Pădurea Verde din Timișoara, la vârsta de 30 de ani, avocatul Spiru Blănaru, comandantul luptătorilor anticomuniști din Munții Banatului. Bucovinean la origine, după război a fost trimis ca ofițer la Lugoj. Acolo își întemeiază o familie și începe lupta împotriva noului regim comunist, luând calea munților. În perioada '48-'49, când frontiera era încă penetrabilă și când partizanii realizaseră că luptau într-un război fără sorți de izbândă, fiind vânați și decimați cu cruzime, lui Spiru Blănaru i s-a propus să părăsească în siguranță țara, dar el a refuzat categoric și cu demnitate, spunând că nu își poate părăsi camarazii de arme. A rămas aici, a rezistat din toate puterile și a murit pentru o Românie în care credea.

Securitatea a fost pusă pe urmele tuturor luptătorilor din munți, căci în Banat erau mai multe grupuri de rezistență. Spiru Blănaru și grupul lui au avut mai multe ciocniri cu securiștii, în care au umilit trupele de Securitate și Armată, deși acestea erau, evident, covârșitoare numeric. Eroul a avut mereu grijă să nu omoare câți ar fi putut. Un martor l-a auzit pe Spiru strigând celorlalți luptători: *„Nu mai trageți cu mitraliera, că-i stingem pe toți românii ăștia!"* Bineînțeles că și în cazul lui a fost un iudă, care i-a trădat. Au fost prinși și judecați cu mare publicitate în ziarele comuniste.

Acasă a rămas o soție bolnavă și un băiețel de 3 ani - Corneliu. „Corneliu, Corneliu, Corneliu...", au fost singurele și ultimele cuvinte rostite de Spiru Blănaru la unicul vorbitor care i s-a permis cu soția, înainte procesului și a execuției. Familia va fi prigonită în toți anii care au urmat, o parte fiind deportați în Bărăgan, iar alții arestați. Soției i s-a

dox și pentru acele ținuturi. Ați început să descoperiți sfinții irlandezi de când sunteți acolo? Este aceasta o șansă pe care o puteți folosi pentru a-i reapropia pe irlandezi de trecutul lor ortodox?

Eu am descoperit sfinții irlandezi, și nu toți, în perioada în care am locuit și lucrat în sistemul de aici. Drept să vă spun, acum nu prea mai am timp, sunt extrem de multe lucruri de făcut. Adică, da, „descopăr" că acolo trebuie un gard, că dacă nu tai iarba acum, în curând o să se transforme în fân, că balustrada putrezită trebuie înlocuită, altfel putem avea accidente, etc, etc., lucruri din acestea.:)

Putem spune că este o șansă, da, dar nu pentru a-i reapropia NOI pe irlandezi de trecutul lor ortodox. **Ei vin, văd, întreabă, noi mărturisim, și apoi... mila Domnului**. Acum de Rusalii am reușit (tot cu ajutorul prietenilor) să punem și icoanele a 16 sfinți celți pe catapeteasmă. Noi îi sărbătorim și pe toți sfinții celți ai Irlandei în Duminica a doua după Rusalii.

E drept că de multe ori le spun unora- care nu cunosc deloc sfinții căro-ra le poartă numele, Sfântul Enda, de exemplu, sau alți sfinți: *„O, ce sfânt ocrotitor minunat ai, unul dintre mulții care au sfințit Irlanda cu rugăciunile, lacrimile și ostenelile lor!"*. Sau altora (depinde de persoană, bineînțeles) le dau și „homework": să citească despre un anumit sfânt sau despre un loc sfânt și să-mi spună două vorbe la vizita următoare. Și, dragii de ei, cumnecum, mai mult sau mai puțin, mai în glumă, mai în serios, se „conformează".

Vă rugăm să spuneți un gând, un îndemn, fraților din țară și eventual felul în care ar putea să ajute obștea.

O, ce să zic? Îndemnuri n-am, iar gânduri, am unul pentru mine: **să dau slavă Domnului pentru toate. Dar pentru TOATE! Nu numai pentru ce-mi convine...**

Dragii noștri frați din țară pot să ne ajute chiar foarte mult: **de câte ori fac rugăciune pentru lume, sau pentru monahi, sau pentru Irlanda, suntem și noi acolo**, două punctulețe. Și știm că așa primim mult ajutor de la Domnul; suntem pe deplin conștiente că tot ceea ce s-a făcut aici, de la început și până acum, s-a făcut și pentru rugăciunile oamenilor. Cu adevărat am văzut minuni!

Vă mulțumim!

Noul martir Alexander,
TRANDAFIRUL ALB de la München

Alexandre Schmorell s-a născut în Rusia în 1918. Tată său era doctor de origine germană, stabilit de mult timp în Rusia, iar mama sa era rusoaică. Din acest motiv, a fost botezat creștin ortodox. După ce mama sa a murit, familia s-a întors în Germania. În ciuda faptului că tatăl și mama lui vitregă erau romano-catolici, Alexandre a fost educat în spirit ortodox. Participa la cursuri de cateheză ortodoxă, mergea regulat la biserică și citea deseori din Sfânta Scriptură. Așa cum reiese și din corespondența sa, cunoștea și scrierile Sfinților Părinți ai Bisericii.

Apoi a intrat la Facultatea de Medicină din München. În timpul celui de-al doilea război mondial, împreună cu prietenul său Hans Scholl, Ale-

xander a fost organizatorul mișcării antinaziste „Trandafirul alb", prin care încerca să trezească conștiința germanilor împotriva regimului nazist, expediindu-le manifeste prin poștă.

Iată un fragment din aceste manifeste:

„Pretutindeni și în toate vremurile de mare criză, au apărut oameni, profeți și sfinți, care iubindu-și libertatea, au predicat despre Singurul Dumnezeu și cu ajutorul Lui au condus poporul spre direcția opusă drumului de decădere. ***Omul este, desigur, liber, dar fără Dumnezeu cel Adevărat, este lipsit de apărare împotriva răului.*** *Este ca o navă fără cârmă, la mila furtunii, ca un copil mic fără mama sa, ca un nor care se dizolvă în aer. Și, te întreb pe tine care ești creștin și lupți să păzești comoara ta cea mai*

Amintiri despre
SF. PAISIE AGHIORITUL

relatate de o fostă colegă de școală

În 12 iulie se împlinesc 27 de ani de la adormirea unuia dintre cei mai iubiți sfinți contemporani: Sf. Paisie Aghioritul. Iată că, pe lângă numeroasele cărți scrise despre el, s-a păstrat și smerita, dar plina de dragoste mărturie a doamnei Beatrice Kalaitzi, colegă de școală la Konitsa. Redăm un fragment din relatarea sa.

În copilărie, și mai ales în școala elementară din Konitsa am avut binecuvântarea să fiu colegă de școală cu dragul nostru Părinte Paisie. Sigur, atunci nu am înțeles ce se ascundea în spatele acelui copil liniștit, dar acum, privind retrospectiv, sunt sigură că băiatul acela nu prea înalt **se ruga pentru toți colegii lui**. Un copil l-a văzut când a luat odată o mlădiță de vie și și-a făcut din ea un metanier pe care se ruga. Când era în clasele a 4-a sau a 5-a, a venit la școală cu o broșură numită „Mântuirea păcătoșilor", pe care a dat-o copiilor s-o citească, spunând că dacă o vor citi, se vor mântui. Chiar mama lui l-a găsit ascuns într-un colț și l-a întrebat ce face.

- ***Citesc ca să mă mântuiesc***, a fost răspunsul copilului.

Apoi avea un grup de copii și citeau împreună Viețile sfinților și alte cărți duhovnicești, deși erau doar în ciclul primar. Îmi amintesc că era un copil tăcut și nu ieșea prin nimic în evidență. Pe alți colegi mi-i amintesc, pentru că făceau năzdrăvănii, dar Arsenie Eznepidis (numele de mirean al Părintelui Paisie – n.n.) era pur și simplu **o prezență plină de dulceață și de dragoste**. Aceasta este amintirea mea despre el.

Când era flăcău, a început să lucreze ca ucenic la un tâmplar. Toți se mirau cât de puțin doarme și mănâncă, dar în schimb lucra cel mai mult dintre toți.

Apoi eu am plecat din Konitsa, nemaiștiind nimic ani mulți despre colegii mei. În 1962 eram la spitalul Evagelismos cu soțul meu, grav bolnav de ulcer la stomac. Pe atunci eram însărcinată cu al șaselea copil. Stând lângă patul lui, căci se simțea rău, a venit un monah împreună cu un văr de-al meu din Konitsa. Vărul mi-a spus: „Știi? Acesta este Arsenie Eznepidis!" Mi-am amintit de el, dar abia după câțiva ani am înțeles cât de mult ne-a ajutat venirea lui la spital în acele momente. A fost schimbătoare de vieți, a soțului meu și a mea... El s-a vindecat, dar am uitat amândoi acea vizită. Însă după

12 ani, în 1974, am mers la Souroti, căci soțul meu era bolnav din nou. Atunci Părintele Paisie mi-a zis:

- A! și atunci la Evagelismos era bolnav! Acum iar s-a îmbolnăvit... Îi doresc să se facă bine.

Atunci mi-am amintit de acel monah simplu și am înțeles ce rol au avut rugăciunile lui la însănătoșirea soțului meu.

Așa era Părintele Paisie... **părea un monah simplu, fără să impună, chiar smerit, dar ce comoară era înlăuntrul său**... Simplitatea purtării îți dădea curaj să începi să-i vorbești și să-ți deschizi inima. Iar apoi plecai zburând pur și simplu. **Avea darul de a-ți lua povara de pe umeri**. Îmi spunea:

- Nu te îngrijora, nu te îngrijora! Dumnezeu va avea grijă de toate!

Și îmi arăta drumul pe care să merg mai departe, prin sfaturi simple, dar cu putere. Așa era Părintele Paisie: **îți dăruia din harul său cu simplitate și în chip tainic**, iar tu nici nu înțelegeai ce ți se întâmplă și abia mai târziu, poate chiar și după câțiva ani, ți se descoperea felul în care te-a ajutat.

Pe oameni îi primea cu un zâmbet și o urare de bun venit spusă din inimă. Poate alt părinte cu atâta har te-ar fi putut face să nu poți vorbi, dar **zâmbetul acela de copil** cu care te primea Părintele Paisie îți deschidea imediat inima. Sfaturile și îndemnurile pe care ni le dădea erau întotdeauna **pline de grija de a nu ne răni, de a nu ne jigni**. Îți spunea tot adevărul, ca să te ajute, dar cu multă grijă.

Am fost la el când copiii mei începeau să crească și apăreau problemele adolescenței. L-am întrebat ce să fac, ce să le spun? El mi-a zis:

- Poți să le spui o dată sau de două ori ce nu e bine, dar dacă vezi că nu se schimbă, nu le mai spune nimic. Mergi la Mântuitorul și la Maica Domnului și spune-le lor: „Ce să fac?" Ascultă-mă cu atenție: din acel moment te vei putea culca liniștită, căci El va fi obligat să aibă grijă de copilul tău.

Altă dată soțul meu a mers să-l vadă și Părintele Paisie a întrebat de mine. El i-a spus că mă dor tare picioarele.

- Așa să-i spui: să nu ia calmante, ci să se gândească la cineva apropiat, care nu poate purta o astfel de durere, și ***să primească această durere în numele aceluia***.

Așa era Părintele Paisie...

Interviul săptămânii

ORTODOXIA
se întoarce în IRLANDA

La îndemnul Părintelui Ștefan, am încercat să aflăm mai multe despre comunitatea de maici care trăiește în Irlanda, singura mănăstire românească de acolo, având hramul principal Izvorul Tămăduirii, dar fiind ocrotită și de unul dintre cei mai mari sfinți irlandezi, Sf. Ciaran. Am cunoscut-o prin email pe maica Iosifia, stareța așezământului, și astfel am aflat un om al lui Dumnezeu, plin de dragoste, modest, îndatoritor, dar și găsind momentul potrivit pentru o glumă. Nu putem să nu ne gândim la faptul că, dacă acum o mie și mai bine de ani, sfinții irlandezi au făcut misiune în toată Europa, fiind poate cel mai peregrin neam creștin de atunci, iată că roata istoriei s-a întors, și acum neamuri ortodoxe, inclusiv al nostru, își trimit (poate fără să știe de cele mai multe ori) solii cu misiuni de reîncreștinare sau reîntoarcere la Dumnezeu a poporului irlandez. Iar unii dintre soli sunt și măicuțele din România…

Am înțeles că sunteți deocamdată doar 2 maici în obște. Cum ați ajuns tocmai în Irlanda?

Am ajuns în Irlanda pentru că acolo am fost trimise de Înalt Preasfințitul Iosif- mitropolitul Europei Occidentale și Meridionale- în ascultarea căruia suntem. Şi suntem doar două maici pentru că așa am început mănăstirea la sfârșitul anului 2019. Noi ne-am bucura să fim mai multe surori, căci este nevoie, dar în aceste condiții de pandemie și restricții de toate felurile, inclusiv de călătorie, și în nesiguranța generală care s-a instalat în lume este poate mai greu pentru cineva să se hotărască să vină în Irlanda și să vadă. Şi probabil că este și mai greu să te hotărăști să rămâi. Mânăstirea este abia la început și începuturile sunt de obicei nu prea ușoare.

Cine a avut gândul înființării unei mănăstiri românești acolo?

Însuși Înalt Preasfințitul Iosif, cu binecuvântarea căruia comunitatea românească a început căutarea unui loc potrivit încă din anul 2008. Oamenii s-au mobilizat și au început să adune fonduri pentru cumpărarea unei proprietăți, dar între timp a apărut ocazia cumpărării unei mari clădiri în Dublin, clădire care a putut fi transformată într-un Centru Misionar, de aceea ideea căutării unei mânăstiri a fost abandonată pentru un timp.

Mănăstirea actuală s-a înființat în 2019 cu binecuvântarea IPS Iosif, care m-a trimis în vara anului 2019 să caut un loc unde să se stabilească o obște micuță.

Locul, înființat cu vreo 26 de ani în urma, în cinstea Sf Ciaran din Clonmacnoise, este un fost centru spiritual- de reculegere, de rugăciune- ce a aparținut unui ordin monahal catolic. Noi l-am găsit prin marea purtare de grijă a lui Dumnezeu, cu ajutorul Maicii Domnului Grabnic-Ascultătoarea și al Sfântului Ciaran care ne-a purtat pașii aici exact la momentul potrivit, nici mai devreme, nici mai târziu, după o vizită scurtă la situl monahal de la Clonmacnoise unde sfântul a înființat o mănăstire în secolul al VI-lea.

Nu vă simțiți străine într-o țară catolică?

Deloc. **Domnul e tare bun și nu am simțit nicio clipă străinătatea ca pe o cruce**, indiferent unde am viețuit, adică în Belgia, în Marea Britanie și în Irlanda. Iar Irlanda este minunată, oamenii sunt foarte firești, joviali, prietenoși, săritori. Or mai fi și unii, poate, altfel, dar eu așa i-am cunoscut și așa mi-au rămas la inimă. Am avut ocazia să locuiesc și să lucrez în Irlanda înainte de a intra la mănăstirea din Belgia. Chiar și aici unde ne aflăm acum, în Shannonbridge, nu contenim să dăm slava lui Dumnezeu pentru vecinii noștri, pentru vizitatori, pentru săteni, chiar și pentru cei care ne servesc atunci când facem cumpărăturile. În orășelul de lângă noi unde ne facem cumpărăturile, în afară de supermarketuri există și mici magazine de familie, ca în trecut, ca la țară, de exemplu: Mc Keons Sand and Gravel, Colohans, Murrays. etc., unde oamenii sunt foarte prietenoși și foarte muncitori și unde înșiși patronii lucrează cot la cot cu angajații. Acum câteva luni a trebuit să cumpărăm niște pământ și pietriș de la o cariera din apropiere și recepționera nou angajată l-a chemat de pe teren pe un excavatorist ca să-mi dea detalii despre prețuri. Mai târziu am realizat că acela era chiar patronul carierei, ceea ce a fost o mare surpriză pentru mine. Acum deja îi știm pe nume pe foarte mulți dintre cei pe care i-am cunoscut și suntem deja prieteni..

Ştim că actorul Jonathan Jackson e unul dintre ctitorii și apropiații mănăstirii. Cum s-a întâmplat aceasta?

S-a întâmplat că, în vara anului 2019, maicile catolice să decidă să ne vândă nouă, și au fost de acord (în chip minunat!) să ne vândă la un preț mai mic, nu numai mai mic decât prețul real al proprietății, ci și mai mic chiar decât ar fi cerut ele. Însă au recunoscut că le-ar fi foarte greu să plătim în rate, de aceea voiau să plătim suma integrală.

Am încercat din răsputeri să găsesc oameni care să ne împrumute acești bani, anume 260.000 de euro, căci deja aveam 40.000 strânși de primii români, din 2008. La bancă nu se putea face împrumut din motive serioase. Așa încât, cum n-am găsit pe

nimeni nici în România, nici în Irlanda, am încercat și în America. O prietenă mi-a sugerat numele lui Jonathan, un alt prieten mi-a dat numărul lui de telefon, iar eu i-am scris pe Whatsapp. Răspunsul a venit instant! E drept că nu putea să ne ajute cu un împrumut, dar **disponibilitatea lui, bucuria de netăgăduit cu care mi-a ieșit în întâmpinare au contat extrem de mult în acea perioadă foarte dificilă** pentru mine (dar scurtă, slavă Domnului!). Însă, cum îi spusesem că am de gând să deschid o pagină GoFundMe pentru a strânge fonduri online (o alta prietenă mi-a recomandat această platformă) m-a rugat să-l anunț imediat ce o deschid. Așa am și făcut și așa a ajuns Jonathan primul donator de pe GFM.

Aici trebuie să corectez o mică eroare difuzată în mass-media acum câteva luni, care poate va fi întristat pe cineva: Jonathan nu este primul donator- așa cum s-a afirmat, ci este primul donator de pe pagina GFM- pagină demarată în septembrie 2019. Însă să nu uităm, primii donatori au fost românii noștri din Irlanda, încă din 2008. Apoi după venirea mea aici în mai 2019, sigur că au mai fost oameni care au contribuit. Şi nu numai cu bani: mașina mănăstirii, ca și alte lucruri de trebuință sunt, iarăși, daruri ale prietenilor. Aceasta nu se poate uita, Dumnezeu să-i miluiască îmbelșugat pe toți cei care ne-au sprijinit în multe feluri.

Vedeți, de la început și până acum am simțit un lanț întreg de mici și mari minuni.

Faptul că plata în rate a fost acceptată până la urmă de maicile catolice, apoi iarăși, faptul că în primăvara anului 2020 au fost de acord să plătim un preț încă mai mic decât cel stabilit prin contract, au fost pentru noi mari minuni.

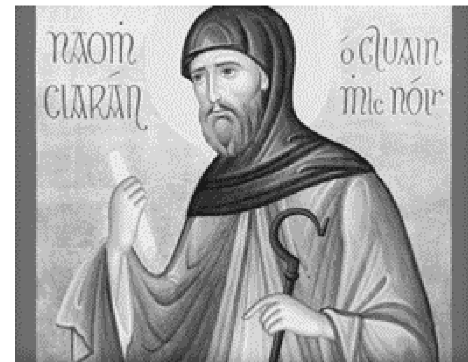
Nu uitați că noi ne-am instalat aici pe la jumătatea lunii decembrie 2019, am început liturghiile la 1 ianuarie 2020, și, pe la jumătatea lui martie a venit pandemia și cu ea și carantina. Mai mult de jumătate din timpul petrecut aici la mănăstire a fost în carantină, mai mult sau mai puțin severă. Maicile catolice au înțeles situația și ne-au redus din prețul pe care trebuia să-l plătim în decembrie 2020, astfel încât prețul total al mănăstirii a rămas 260.000 euro- preț în care intră 7 case scandinave din lemn pe un teren de 1,2 hectare.

O altă minune extraordinară a fost faptul că am reușit să plătim mănăstirea chiar cu 2 luni înainte de data limită, prin bunăvoința unei donatoare din America, ortodoxă, pe care nu o cunoșteam, care are strămoși irlandezi și care ne-a donat atunci nici mai mult, nici mai puțin de 80.000 de euro!

Cum s-a resimțit schimbarea din ultimul an în mănăstire?

După cum vă ziceam, mănăstirea s-a cam născut o dată cu pandemia. Primele 3 luni au fost, să zicem, normale, după aceea a urmat ceea ce știți: restricții de diverse grade, carantine. Nouă ne-a fost foarte greu anul trecut pentru că a fost foarte multă muncă fizică, și nu chiar ușoară. Prima carantină totală a coincis cu un val de căldură și cu explozia vegetației. Nu am putut avea foarte mult ajutor fizic, dar oamenii ne-au ajutat financiar și ne-am putut cumpăra unelte cu care să mai „îmblânzim" un pic iarba, frunzele, crengile, buruienile și celelalte. Dar altfel, n-am resimțit restricțiile, pentru că noi suntem la țară, în mijlocul Irlandei. A fost foarte greu pentru cei care locuiesc la oraș, în special în Dublin.

Anul acesta, în aceeași perioadă, deja aveam experiența de anul trecut și am știut ce să facem ca să avem și ajutor fizic, la muncile foarte grele, mai ales că anul acesta am recurs și la un pic de „chirurgie invazivă"- adică am rugat prietenii să transforme puțin locul cu ajutorul unui excavator.

Maica Domnului ne-a păzit și nu ne-am îmbolnăvit. Sfânta Liturghie a continuat, așa ca între „dă-i Cezarului ce este al Cezarului" și „dă-i lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu".

Așa că slavă Domnului pentru toate!

Sunteți adevărați misionari acolo. Vin ortodocșii la slujbe? Vă trec pragul și irlandezi catolici?

Nu știu dacă suntem noi chiar adevărați misionari, în orice caz nu ne-am propus asta, măcar de ne-am face noi misiunea pentru noi în primul rând și de-am fi adevărate în ceea ce facem și suntem. Dar este adevărat că în Apus orice creștin ortodox este și puțin misionar, fie că vrea, fie că nu vrea.

Da, sigur că ortodocșii vin la slujbe. Şi nu numai români, vin și persoane de alte naționalități, adică irlandezi, englezi, germani, georgieni, greci, americani, ruși, moldoveni. Şi vorbesc acum de cei care vin la Sfânta Liturghie, nu de vizitatorii care sunt doar în trecere pe aici, printre care se numără și filipinezi, polonezi, lituanieni etc. și foarte mulți irlandezi.

Unii vin din curiozitate: sau să vadă locul (pentru că din stradă acum se văd crucile celtice pe care le-am montat), **sau să vadă ce este Ortodoxia. Şi sunt și câțiva care au o mai adâncă aplecare către Ortodoxie, de aceea vin câteodată la Sfânta Liturghie**.

De asemenea, sunt câteva persoane care chiar împrumută cărți ortodoxe din mica noastră bibliotecă, începută cu câteva cutii de cărți aduse de la mănăstirea de la Essex, de „sămânță". Sperăm să rodească, Domnul știe. Iar acum, slavă Domnului, avem și noi posibilitatea să comandăm cărți în engleză, pe care oamenii le găsesc la micul nostru pangar.

Dintre sfinții irlandezi, îl știm pe Sf. Patrick. Primul mileniu a fost orto-